

העותרת: "אומץ" – אזרחים למען מינהל תקין
וצדק חברתי ומשפטי (ע"ר 0410967-58)

ע"י ב"כ עו"ד יובל יועז
מרח' אבטליון 18 רמת גן 5242449
טל': 03-6767237 ; פקס: 077-3179159
דוא"ל: yoaz.adv@gmail.com

- נ ג ד -

המשיבים:
1. פרקליט המדינה, שי ניצן
2. היועץ המשפטי לממשלה, יהודה וינשטיין
3. מנהל המחלקה לחקירות שוטרים, אורי כרמל
4. תת-ניצב אפרים ברכה

ע"י פרקליטות המדינה, משרד המשפטים
רחוב צלאח א-דין 29, ירושלים
טל': 02-6466603 ; פקס 02-6466678

5. הרב יאשיהו פינטו

ע"י ב"כ עו"ד איל רוזובסקי
ממשרד צלרמאייר, פילוסוף, רוזובסקי, צפריר, טולידאנו ושות'
מרח' לינקולן 20, תל אביב; טל' 03-6255555 ; פקס 03-6255500

עתירה למתן צו על-תנאי בקשה למתן צו-ביניים ולדיון דחוף בעתירה

בית המשפט הנכבד מתבקש להוציא מלפניו צו על-תנאי המופנה כלפי המשיבים והמורה להם להתייצב וליתן טעם, כמפורט להלן:

- א. מדוע לא יורו המשיבים 1-2 למשיב 3 לפתוח בחקירה פלילית נגד המשיב 4, בחשד לעבירות של לקיחת שוחד ו/או מרמה והפרת אמונים, בקשר לקבלת טובות הנאה מהמשיב 5.
- ב. לחילופין, מדוע לא תתבטל החלטתם של המשיבים 1-2 שלא לחקור את החשדות כנגד המשיב 4, וזאת לכאורה על-אף קיומה של תשתית ראייתית מספקת לצורך פתיחת חקירה כאמור.
- ג. מדוע לא יועבר תיק החקירה בעניינו של המשיב 5, ככל שהדברים נוגעים לטענות על אודות מתן טובות הנאה לקציני משטרה, לידי מח"ש. לחילופין, מדוע לא יצורף עניינו של המשיב 4 כחשוד לתיק החקירה המתנהל במח"ש בעניינו של ניצב (בדימוס) מנשה ארביב.

- ד. ככל שהחקירה כנגד המשיב 4 תעלה צורך להסתמך על ראיות ו/או עדויות מטעמו של המשיב 5 או גורמים אחרים בשליטתו, מדוע לא ישקלו המשיבים 1-2 הענקת מעמד עד מדינה למשיב 5 גם לצורך מיצוי הדין בעניינו של המשיב 4.
- ה. לחילופין, מדוע לא יורו המשיבים 1-2 למשיב 3 לפתוח בחקירה משמעתית נגד המשיב 4, בחשד לביצוע שורת עבירות משמעתיות בתפקידו כקצין משטרה, וזאת לאורך שנים ומבלי שיידע את מפקדיו.

עתירה לצו ביניים

בית המשפט הנכבד מתבקש להוציא מלפניו צו-ביניים שיקבע כי עד להכרעה בעתירה זו, לא תתקיים הקראת כתב האישום במשפטו של המשיב 5, שכתב האישום בעניינו הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב. זאת, נוכח העובדה שמאזן הנוחות בעניינו נוטה בבירור לטובת העותרת, ובמטרה שלא לסכל את ההכרעה השיפוטית של בית המשפט הנכבד בעתירה זו, ולחילופין לאפשר למשיבים 1-3 לשקול מחדש את החלטותיהם בעניינים נשואי עתירה זו, החלטות שעשויות להשפיע גם על התנהלות התביעה בעניינו הפלילי של המשיב 5.

בקשה לקיום דיון דחוף

העותרת מתכבדת לבקש מבית המשפט הנכבד לקבוע דיון דחוף בעתירה, כדי לאפשר מתן סעד אפקטיבי במסגרתה. זאת, בין היתר בשל העובדה שנגד המשיב 5 הוגש ביום 17.9.2014 כתב אישום לבית המשפט המחוזי בתל אביב, זאת בעקבות חתימת הסדר טיעון בין הפרקליטות לבינו. ככל הידוע לעותרת, הדיון במשפטו של המשיב 5 עתיד להתקיים בפני כב' השופט עודד מודריק ביום 22.10.2014, ובמסגרתו עתיד המשיב 5 להודות בעובדות ובסעיפי האישום של כתב האישום המתוקן. אף שסביר להניח כי הטיעונים לעונשו של המשיב 5, שלגביו אין הסכמה בהסדר הטיעון, יישמעו במועד אחר, יישומו של הסדר הטיעון, ולו באופן חלקי, מבלי שתישמע העתירה בעניינו, עלול לסכל את ההכרעה השיפוטית וליתר את הסעדים המבוקשים. זאת, מטעמים דומים לאלה שבעטיים נדרש צו הביניים.

תמצית העתירה

“תפקידם של אנשי המשטרה אינו מחסן אותם מפני חקירה, אלא דווקא מציב בפניהם סטנדרטים גבוהים במיוחד של חובות אמון, הגינות והקפדה על קיום החוק”.

(דנג"ץ 7516/03 נמרודי נ' היועמ"ש)

פרשה זו, המצויה במרכז סדר היום הציבורי והתקשורתי, נדמית במבט ראשון כפרשה סבוכה ועכורה. אלא שבליבתה, מדובר בפרשה פשוטה וקלה להבנה: נאשם עומד לדין במסגרת הסדר טיעון, באשמת מתן שוחד לקצין משטרה בכיר, וכן עבירות נוספות. הסדר הטיעון שנחתם עמו תכליתו לאפשר לתביעה

לעשות שימוש בעדויות ובראיות שסיפק הנאשם כנגד קצין משטרה בכיר אחר, החשוד בלקיחת שוחד וקבלת טובות הנאה. הנאשם מבקש לזעוק מעל כל במה כי יחסו לשני הקצינים היה "שוויוני" – הוא העניק טובות הנאה גם לזה, וגם לזה. אלא שמערכת אכיפת החוק מפעילה שמיעה סלקטיבית: היא שומעת את הקריאות ובוחרת את החשדות כנגד קצין אחד, אך מתעלמת בלא הסבר מהחשדות הזיהים ביחס לקצין האחר.

העותרת תטען כי התנהלות זו, מצד המשיבים 1-3, לוקה באי-סבירות קיצונית, בהיותה משוללת הסבר סביר. לא רק ערך השוויון בפני החוק מנחה אותנו במסענו, אלא גם ערך מיצוי הדין, ערך ההקפדה על טוהר המידות במשטרת ישראל וברשויות החוק, וערך שלטון החוק בשלטון. בשל כל אלה, תטען העותרת, על המשיבים 1-2 להורות למשיב 3 לפתוח בחקירה כנגד המשיב 4. כפי שהמשיב 5 עומד לדין באשמת מתן שוחד למשיב 4, כך גם על המשיב 4 להיחקר – זאת ותו לא, איננו מבקשים לקבוע חלילה מלכתחילה את תוצאותיה של אותה חקירה מבוקשת – בדבר לקיחת שוחד מהמשיב 5.

הצדדים לעתירה

1. העותרת היא עמותה ציבורית, רשומה כדין, בעלת ניסיון עשיר ופעילות ציבורית ענפה שתכליתה שמירה על מינהל תקין וחתירה לצדק חברתי ומשפטי, ובמטרה לקיים בקרה ציבורית ומשפטית על מעשי רשויות השלטון בישראל.
2. המשיבים 1-2 הם פרקליט המדינה והיועץ המשפטי לממשלה, מי שבידם הסמכות להורות על פתיחתה של חקירה פלילית כנגד המשיב 4, להנחות את צוותי החקירה והתביעה במחלקה לחקירות שוטרים (להלן: מח"ש) בדבר האפיקים הנדרשים למיצוי חקירה כאמור, וכן לפעול לעיכוב הליכי המשפט כנגד המשיב 5, במטרה לאפשר לרשויות החקירה והתביעה לשקול מחדש את מהלכיהן בעניינו של המשיב 4, שיקול שעשוי להשפיע גם על היקף הסדר הטיעון שנחתם עם המשיב 5.
3. המשיב 3 הוא מנהל מח"ש, היחידה האמונה על קיום חקירות פליליות ומשמעתיות כנגד שוטרים וקצינים במשטרת ישראל, ומי שבידו הסמכות לקיים חקירה כאמור כנגד המשיב 4, בהסתמך על תשתית ראייתית שסופקה מצד המשיב 5 וגורמים נוספים. זאת, באותו אופן שבו מקיימת מח"ש חקירה כנגד קצין בכיר אחר – ניצב (בדימוס) מנשה ארביב (להלן: "ארביב") בהסתמך על תשתית ראייתית דומה שסופקה מצד המשיב 5 וגורמים נוספים.
4. המשיב 4 הוא קצין בכיר במערך החקירות של משטרת ישראל, ומכהן כיום בתפקיד ראש היחידה הארצית לחקירות הונאה (יאח"ה), במסגרת מערך יחידות החקירה הארציות של המשטרה, להב 433.
5. המשיב 5 הוא רב ודמות בעלת סמכות תורנית-ציבורית המקובלת על רבים בישראל ובתפוצות, הנאשם בשוחד, ניסיון לשוחד וכן שיבוש מהלכי משפט, בקשר למתן טובות הנאה למשיב 4, במסגרת כתב אישום שהוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב. זאת על-פי הודאתו בחקירה ובהתאם להסדר טיעון שנחתם עמו, כמפורט להלן.

העובדות

6. בהתאם לכתב האישום שהוגש בידי פרקליטות מחוז תל אביב (פלילי) כנגד המשיב 5, עמד המשיב 5 בראש הפעילות התורנית בעמותת "שובה ישראל", ובמהלך השנים צבר חסידים רבים בישראל ובחו"ל, והיה מוכר כרב.

-- כתב האישום שהוגש כנגד המשיב 5 מצורף לעתירה זו ומסומן ע/1 --

7. החל מחודש יולי 2011 הועלו חשדות פליליים כנגד יו"ר עמותת "חזון ישעיה", שעסקה בעזרה לנזקקים, לרבות לניצולי שואה ובהפעלת בתי תמחוי. בבעלותה היו נכסים בשווי מיליוני שקלים.

8. בחודש דצמבר 2011, הוגשה תלונה למשטרת ישראל בגין חשדות לביצוע עבירות פליליות בעמותת "חזון ישעיה".

9. בחודש ינואר 2012 נפתחה חקירה סמויה על-ידי משטרת ישראל, בפרשה זו.

10. לטענת הפרקליטות, למשיב 5 נודע על קיומה של החקירה הסמויה זמן קצר לאחר תחילתה, והוא החל לאסוף מידע על אודותיה, על החוקרים המעורבים בה ועל קציני משטרה נוספים.

11. בד בבד, החל משנת 2007 התהדק הקשר בין המשיב 5 לבין המשיב 4. המשיב 4, קצין משטרה בכיר, החל להגיע לאירועים תורניים שערך המשיב 5. במקביל נוצר גם קשר טלפוני הדוק בין המשיב 4 לבין רעייתו של המשיב 5, הרבנית פינטו.

12. בחודש פברואר 2012, כך כתב האישום שהוגש נגד המשיב 5, הגיע המשיב 5 לביתו של המשיב 4 וביקש להעניק לו תפילין כשי.

13. בחודש אפריל 2012 הפכה החקירה הפלילית שניהלה משטרת ישראל בעניין החשדות בעמותת "חזון ישעיה" מחקירה סמויה לגלויה.

14. בחודש אוגוסט 2012 נחקרו המשיב 5 והרבנית פינטו באזהרה במסגרת חקירת המשטרה בפרשת חזון ישעיה.

15. 17 ימים לאחר חקירה זו, נפגשו המשיב 4 והמשיב 5 בסוויטה של המשיב 5 במלון הילטון בתל אביב. לטענת הפרקליטות, בפגישה זו שאל המשיב 5 את המשיב 4 על אודות החקירה, וכך האם יוגש נגדו כתב אישום. המשיב 5 הציע למשיב 4 מתנה בסך 200 אלף דולר, אך המשיב 4 סירב לקבל את הסכום.

16. שמונה ימים לאחר אותו מפגש, בשלהי חודש אוגוסט 2012, דיווח המשיב 4 למפקדיו על אודות הצעתו של המשיב 5 להעניק לו את טובת ההנאה האמורה. בעקבות זאת הורה ראש אח"מ דאז, ניצב יואב סגלוביץ, לפתוח בחקירה פלילית כנגד המשיב 5 ורעייתו בחדש לעבירת שוחד ושיבוש מהלכי חקירה.

17. לטענת הפרקליטות, ממועד זה ואילך נעשו פעולותיו של המשיב 4 בתיאום עם מפקדיו, ובמסגרת פעולות החקירה שבוצעו בחקירתו של המשיב 5 בחדש לעבירת שוחד ושיבוש מהלכי חקירה.

18. באוקטובר 2012, עם שובם של המשיב 5 והרבנית פינטו לארץ, התקבלה החלטה לחקור אותם באזהרה במסגרת חקירה זו, והם זומנו לחקירה עוד באותו יום.

19. על-פי חלקו הגלוי של הסדר הטיעון שנחתם בין המשיבים 1-2 לבין המשיב 5, חקירה זו הסתיימה בחודש נובמבר 2013. ביום 2.12.2014 הודיעה הפרקליטות למשיב 5 כי הוחלט להעמיד לדין אותו ואת הרבנית פינטו, בעבירות של שיבוש מהלכי משפט וחקירה, הדחה בחקירה, הטרדת עד, הצעת שוחד, מתן שוחד, הלבנת הון, הפרת הוראה חוקית ואיומים.

-- חלקו הגלוי של הסדר הטיעון שנחתם עם המשיב 5 מצורף לעתירה זו ומסומן ע/2 --

20. בעקבות הודעה זו פנו סנגוריו של המשיב 5 אל המשיב 2, והחל תהליך של מו"מ, שבמרכזו רצונו של המשיב 5 למסור מידע על אודות טובות הנאה שקיבל מידיו קצין משטרה בכיר אחר. בהמשך התברר שהכוונה היא לניצב (בדימוס) ארביב.

21. בין המשיבים 1-2 לבין המשיב 5 וסנגוריו גובשו הסכמות, שלפיהן אם יימצא שהחומר שיימסר על ידי המשיב 5 ומי מטעמו מצדיק פתיחת חקירה פלילית גלויה נגד הקצין הבכיר האמור, הרי שמחייש לא תשתמש בחומר שיימסר, עד אשר הצדדים יגיעו להסכמות באשר להמשך התהליך. כל זאת על מנת לאפשר בדיקה יסודית של הטענות שהועלו נגד הקצין הבכיר.

22. בעקבות ההסכמות האמורות, נפתחה בחודש ינואר 2014 בדיקה במחייש בעניינו של ניצב ארביב בחשד לקבלת טובות הנאה שונות מגורמים המקורבים למשיב 5.

23. בחודש פברואר 2014, לאחר שהצדדים לא הגיעו להסכמות, הודיעו סנגוריו של המשיב 5 כי הם מוותרים על זכותו לקיים הליך של שימוע. מיד לאחר מכן, החליט המשיב 2 על הגשת כתב האישום המלא כנגד המשיב 5. על אף הודעתו זו, נמשך המו"מ בין הצדדים, והצדדים הגיעו להסכמות נוספות בתחילת חודש מאי 2014.

24. בהמשך, בחודש מאי 2014, מסרו המשיב 5 וגורמים נוספים עדות בפני חוקרי מחייש.

25. ביום 16 בספטמבר 2014 נחתם הסדר הטיעון בין הפרקליטות לבין המשיב 5. למחרת היום הוגש כתב האישום המתוקן לבית המשפט, במסגרת הסדר הטיעון. על-פי ההסדר, הנאשם יודה ויורשע בעובדות ובסעיפי האישום של כתב האישום המתוקן. הפרקליטות תעתור לעונש מרבי של שנת מאסר אחת בפועל, בתוספת מאסר על-תנאי, קנס וחילוט.

26. ביום 30 בספטמבר 2014 פנתה העותרת במכתב דחוף אל המשיבים 1-3, ובו פירטה את דרישתה למצות, בשם האינטרס הציבורי, את בירור החשדות שעלו במהלך הפרשה כנגד המשיב 4. בין היתר דרשה העותרת:

א. להעביר את תיק החקירה בעניינו של המשיב 5 לידי מחייש, ככל שהדברים נוגעים למתן טובות הנאה לקציני משטרה. לחילופין, לצרף את המשיב 4 כחשוד לתיק החקירה המתנהל במחייש בעניינו של ניצב (בדימוס) ארביב.

ב. לבצע השלמת חקירה בנוגע לחשדות למתן טובות הנאה מצד המשיב 5 למשיב 4, ובמקרה הצורך שקילת הענקת מעמד של עד מדינה למשיב 5 גם לצורך מיצוי הדין בתיק זה.

ג. לעכב את ההליך המשפטי בעניינו של המשיב 5, כדי לאפשר לרשויות התביעה לשקול חתימת הסדר טיעון חדש בין המדינה לבינו, ככל שהנסיבות יצדיקו זאת.

-- מכתבה של העותרת למשיבים 1-3 מיום 30.9.2014 מצורף לעתירה זו ומסומן ע/3 --

27. עד למועד הגשת עתירה זו טרם התקבלה תגובה מצד מי מהמשיבים. נוכח הדחיפות ואילוץ הזמנים הנובעים מהתקדמות ההליך המשפטי הפלילי בעניינו של המשיב 5, מוגשת עתירה זו בלא להמתין עוד לתגובת המשיבים, ולאחר שהודגשה בפניהם הדחיפות שבתשובתם.

הטיעון המשפטי

א. התערבות בשיקול דעת רשויות התביעה

28. הלכה היא, כי אף ששיקול דעתן של רשויות התביעה אינו חסין מפני ביקורת שיפוטית, מתחם הביקורת של בית המשפט הוא צר למדי, והוא לא ייטה להתערב בהחלטות רשויות התביעה והחקירה אלא במקרים חריגים. כך, למשל, נקבע בבג"ץ 935/89 גנור נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מד(2) 485:

"אין חולק כי העיקרון המנחה הינו כי התערבותו של בית-משפט זה בהחלטות היועץ המשפטי לממשלה וגורמי הפרקליטות בנוגע לניהול חקירה ולהעמדה לדין פלילי (...) הינה מצומצמת ביותר. אף שעניינים אלה אינם חסינים מפני ביקורת שיפוטית, הלכה פסוקה היא כי התערבות בית-המשפט בהן הינה מצומצמת ושמורה לנסיבות מיוחדות כגון: שהחלטה נתקבלה בחוסר תום-לב; או שנתקבלה בנסיבות בהן החלטת היועץ המשפטי לממשלה לוקה במשגה היורד לשורש העניין, בסתירה ברורה לאינטרס הציבור או בעיוות מהותי אחר הדורש את תיקונו; או כאשר קיימת חריגה מהותית וברורה ממתחם שיקול-הדעת הסביר המסור בידי היועץ המשפטי לממשלה".

29. ברוח זו נקבע גם בבג"ץ 6009/94 שפרן נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד מח(5) 573, 582:

"כפי שנאמר לא אחת, בית המשפט אינו ממיר את שיקול דעת היועץ המשפטי לממשלה בשיקול דעתו שלו. אין בית המשפט פועל כ"יועץ משפטי על". לפיכך, לא יתערב בית המשפט בהחלטתו של היועץ המשפטי לממשלה רק מכיוון שהוא היה מחליט אחרת. אך בית המשפט יתערב בהחלטתו של היועץ המשפטי אם זו לוקה בחוסר סבירות קיצוני או בעיוות מהותי".

30. ועם זאת, לרשויות אכיפת החוק אין רשות להתעלם מחשדות לביצוע עבירות פליליות או משמעותיות על-ידי אנשיהן שלהן. כדברי השופטת אילה פרוקצ'יה בבג"ץ 1689/02 **יעקב נמרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (5.8.2003):

"בצד הזהירות המתחייבת בהחלטה על פתיחת חקירה, מוטלת אחריות להימנע מגניזת תלונות שעשוי להיות בהן ממש, מקום שהן משקפות סטייה של איש משטרה מנורמות התנהגות המתחייבות במסגרת מילוי תפקידו".

31. יושם אל לב, כי ברוב מוחלט של המקרים שבהם החלטות היועץ המשפטי לממשלה בתחום הפלילי הובאו לביקורת שיפוטית בפני בית משפט נכבד זה, היו אלה החלטות שהתקבלו בתום חקירה פלילית. קרי, החלטה לסגור את תיק החקירה מנימוקים של חוסר ראיות מספיקות, או חוסר עניין לציבור. ואנו ענייננו כאן בהחלטה שלא לפתוח כלל בחקירה פלילית. ברי כי על אף כובדה וחשיבותה של החלטה בשאלת פתיחה בחקירה, לא הרי החלטה כזו, המתקבלת בפתח ההליך הפלילי, כהרי החלטה המתקבלת בתום חקירה, בשאלה האם להעמיד את פלוני לדין פלילי או משמעותי, שכובדה וחשיבותה גדולים אף יותר. מכאן גם נגזר מתחם התערבות רחב יותר, מצד ערכאת הביקורת השיפוטית, בהחלטות בנושא פתיחה בחקירה, מאשר בנושא סגירת תיק או העמדה לדין.

32. מתחם ההתערבות המצומצם ביותר של בג"ץ בהחלטות היועץ המשפטי לממשלה, בשאלה האם לסגור תיק חקירה או להעמיד את החשוד לדין, נובע בראש ובראשונה בשל מומחיותו של היועץ בהערכת הראיות שנאספו בחקירה. כדברי השופט מישאל חשין בבג"ץ 4736/98 **מעריב הוצאת מודיעין בע"מ נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד נד(1) 659, 666:

"אכן, אם על דרך הכלל לא ימהר בית-המשפט הגבוה לצדק להתערב בהחלטתו של היועץ-המשפטי להעמיד לדין או שלא להעמיד לדין, ייאמרו דברים אלה בראש ובראשונה בשאלת הערכתן של ראיות, שאלה הניתנת במובהק להכרעתן של רשויות התביעה. רשויות התביעה קנו ידע, מקצועיות וניסיון רב, וחזקה עליהן כי תעשינה כמיטבן להעמיד לדין את מי שראוי כי יועמד לדין ושלא להעמיד לדין את מי שאין הוא ראוי כי יעמוד לדין".

33. ומהתם להכא: במקום שבו היועץ המשפטי לממשלה או פרקליט המדינה אינם נדרשים להכריע בשאלה האם להעמיד פלוני לדין בתום חקירתו, אלא בשאלה האם להורות על פתיחה בחקירה פלילית בעניינו, ברי כי אותם "ידע, מקצועיות וניסיון רב" בהערכת ראיות כלל אינם באים לידי ביטוי, ולמצער עוצמתם פחותה במידה משמעותית. שהרי, בשלב שטרם פתיחת חקירה פלילית בעניינו של פלוני, טרם נאספו ראיות כלשהן שאותן ניתן לשקול באמצעות "ידע, מקצועיות וניסיון רב" המצויים באמתחתה של התביעה. ומשכך, יתרונו היחסי של היועץ המשפטי לממשלה אל מול ערכאת הביקורת השיפוטית מתפוגג, ומתחם ההתערבות של בית המשפט מתרחב.

34. כנגזרת מהיקף התערבותו של בית משפט נכבד זה בהחלטות בדבר קיומה של חקירה, להבדיל מהחלטות בדבר הגשתו של כתב אישום, מגלה הפסיקה כי בית המשפט הנכבד הורה, לא פעם, במסגרת החלטות שיפוטיות, לרשויות המדינה לקיים בדיקות וחקירות שונות.
35. כך, במהלך חקירתו הפלילית של השר אביגדור ליברמן, הודלפו בשנת 2008 לעיתונות חומרי חקירה בעניינו. באי-כוחו של ליברמן פנו לפרקליט המדינה בבקשה שיורה לפתוח בחקירה פלילית במטרה לאתר את מקור הדלפת החומרים, ואולם פרקליט המדינה החליט שלא לפתוח בחקירה. בעקבות זאת עתר ליברמן לבג"ץ, והשופטים אדמונד לוי, מרים נאור ויורם דנציגר הורו לפרקליט המדינה לקיים חקירה פלילית בנושא: "לאחר שעיינו בתגובת המדינה, ומשמצאנו כי אין מחלוקת על כך שמסמך מוכמן מתיק החקירה בעניינו של העותר הודלף לתקשורת, נראה לנו כי טוב יעשה המשיב אם יורה להוסיף ולחקור בעניין, ולכך שני טעמים: ראשית, זו מצוותו של המחוקק בסעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ושנית, נוכח כך שרבו ההדלפות מסוג זה" (בג"ץ 2511/08 אביגדור ליברמן נ' פרקליט המדינה (החלטה מיום 17.11.2008)). ואכן, לאחר החלטה זו הורה פרקליט המדינה על פתיחת חקירה פלילית בנושא, ובעקבות זאת נמחקה העתירה.
36. בהמשך, לאחר שבמסגרת החקירה האמורה דחה בית משפט השלום בירושלים את בקשת מח"ש להוצאת צוים במסגרת מחקרי תקשורת, החליט פרקליט המדינה לסגור את תיק החקירה בשל חוסר ראיות, והיועץ המשפטי לממשלה דחה ערר שהוגש על החלטה זו. ליברמן עתר לבג"ץ גם נגד החלטות אלה, ושוב החליטו שופטי בג"ץ להתערב בשיקול דעתם של ראשי התביעה, ולפתוח מחדש את תיק החקירה הסגור: "לאחר העיון ושמיעת טענות הצדדים, סבורים אנו כי יש מקום לעת הזאת שהיועץ המשפטי לממשלה ופרקליטות המדינה ישובו וישקלו, נוכח חשיבותו של הטיפול בעבירות הדלפה והפגיעה שבהדלפות בחקירות ובנחקרים (כעולה גם ממכתב הפרקליטות לעותר מיום 18.1.10), אפשרויות נוספות של בדיקה וחקירה" (בג"ץ 1736/10 אביגדור ליברמן נ' מנהל מח"ש (החלטה מיום 9.2.11)). ואכן, נוכח החלטה זו, החליטו המשיבים פעם נוספת לפתוח את תיק החקירה שנסגר על-ידם.
37. בבג"ץ 7074/93 סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה (7.4.1994), הורה בית המשפט הנכבד ליועץ המשפטי לבצע השלמות חקירה בפרשת החשדות כנגד מפכ"ל המשטרה (כתוארו אז), רב-ניצב רפי פלד:

"סימני השאלה הם רבים. הם מונעים מאתנו כל אפשרות לקבל החלטה ברורה לכאן או לכאן. הסדר הטוב מחייב הנחת תשתית עובדתית מתאימה. ההגינות מחייבת מתן הזדמנות למפכ"ל למסור את גירסתו שלו. סדרים ראויים של שמיעת עתירה מחייבים מתן הזדמנות ליועץ המשפטי להציג את עמדתו בכל אלה. נראה לי אפוא, כי סימני השאלה הרבים מונעים מאתנו כל מסקנה בנושא טבריה. אין מנוס אפוא מהחזרת העניין ליועץ המשפטי לממשלה (...) נדרשים מימצאים של החוקרים ושל היועץ המשפטי, אשר על בסיסם ניתן לקבל הכרעה נורמטיבית. בהיעדר מימצאים אנו בתחומי הניחוש, וניחוש אינו בסיס להכרעה שיפוטית".

38. בבג"ץ 741/05 סמיר אל-המץ נ' צה"ל התובעת הצבאית הראשית (14.12.2006), פרשה שנודעה בשם "פרשת וידוא ההריגה", הורה בית המשפט הנכבד לפרקליט הצבאי הראשי, בצו מוחלט, "לחקור בשאלה כלום נקבעו בגזרה הרלוונטית הוראות פתיחה באש, בין בלילה ובין ביום, אשר חרגו מן הפקודות הרשמיות הנהוגות בצה"ל. ממצאי החקירה, להוציא פרטים חסויים מטעמים של ביטחון המדינה, יועברו לעותרים מיד עם השלמתה".

39. ברע"פ 332/02 יצחק מרדכי נ' מדינת ישראל (18.11.2004), שבה הורשע שר הביטחון לשעבר בביצוע עבירות מין, החליט בית המשפט העליון שלא לעבור לסדר היום על מכתב שהגישו לבית המשפט באי-כוחו של הנאשם, וממנו עולה כי אחת המתלוננות חזרה בה כביכול מתלוננתה נגדו. השופט אדמונד לוי מצא לנכון לציין, כי "בהליכים שליוו בקשה זו התגלתה בפנינו תופעה מדאיגה של ניסיון להביא לשינוי תוצאתו של הליך משפטי על ידי אלתורה של ראייה, בבחינת יש מאין. על תופעה מסוג זה אסור לעבור לסדר היום. נבקש אפוא כי חומר החקירה במלואו יועבר ליועץ המשפטי לממשלה לבחינה אם מי מבין המעורבים בפרשה חטא בביצוען של עבירות".

40. מקרים נוספים שבהם הורה בית המשפט לרשויות החקירה והתביעה לקיים בדיקות, חקירות או השלמות חקירה, או אף להגיש כתבי אישום: בג"ץ 223/88 שפטל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מג(4) 356 (1989); בג"ץ 425/89 צופאן נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פ"ד מג(4) 718 (1989); בג"ץ 852/86 אלוני נ' שר המשפטים, פ"ד מא(2) 1 (1987).

41. ענינו הרואות, אף שמתחם ההתערבות מטעם בית משפט נכבד זה בהחלטות המשיבים 1-2 בתחום הפלילי הוא מצומצם ביותר ושמור למקרים חריגים ונדירים, היד הקפוצה נפתחת מעט, בבואה של ערכאת הביקורת השיפוטית לבחון את ההחלטה שלא לפתוח בחקירה פלילית, לעומת בחינת ההחלטה לגנוז את תיק החקירה בתום החקירה הפלילית. כפועל יוצא מכך, הורה בית משפט נכבד זה לרשויות החקירה והתביעה, לא פעם ולא פעמיים, ואפילו פעמים אחדות מיוזמתו לקיים חקירות, השלמות חקירה, או אף חקירות מחודשות מקום שבו תיק החקירה נגנו עובר לדיון המשפטי.

ב. טוהר המידות ברשויות החוק

42. ביום 6.10.2014, נוכח ריבוי הפרסומים על אודות קציני משטרה שסרחו, חקירות משמעתיות ופליליות כנגד אנשי משטרה וכשלים מקצועיים בעבודתה, פירסמו היועץ המשפטי לממשלה ופרקליט המדינה הודעה חריגה, באמצעות דובר משרד המשפטים: "היועץ המשפטי לממשלה ופרקליט המדינה מבקשים לחזק את ידי המשטרה בימים סוערים אלה. אכן, בחודשים האחרונים נחקרו חשדות לעבירות שונות במשטרה, הן בתחום טוהר המידות הן בתחום עבירות המין. מח"ש – שהינה חלק מפרקליטות המדינה – תמשיך לחקור כל חשד סביר לביצוע עבירה, כמתחייב. יחד עם זאת, יש להיזהר מלהכפיש ארגון מקצועי מסור ומשקיע, הכולל כ-30,000 שוטרים, שמתוכם כ-5,000 קצינים. היועץ המשפטי ופרקליט המדינה מביעים תמיכתם במפכ"ל, בקציני המשטרה ובשוטריה, העושים מלאכת קודש בהגנה על בטחון הציבור ושלומו, לילות כימים".

43. אכן, יש להיזהר מהכפשות חסרות בסיס המופנות כלפי כל אדם, וכן כלפי רשויות השלטון וכל אחד מהאורגנים ונושאי המשרות והתפקידים לסוגיהם, בקרב רשויות המדינה. ואולם לצד זאת, ערך ההקפדה על שמירת טוהר המידות בקרב רשויות אכיפת החוק, עובר כחוט השני בפסיקתו של בית המשפט הנכבד. כך, לדוגמה, כתב השופט אליהו מצא בדנג"ץ 7516/03 **יעקב נמרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה** (12.2.2004): "תפקידם של אנשי המשטרה אינו מחסן אותם מפני חקירה, אלא דווקא מציב בפניהם סטנדרטים גבוהים במיוחד של חובות אמון, הגינות והקפדה על קיום החוק".

44. בית משפט נכבד זה הדגיש, בשורה ארוכה של פסקי דין, את החשיבות בהקפדה על התנהגות נאותה ונקייה בקרב שוטרי משטרת ישראל וקציניה, והדברים ידועים. "השוטרים הם המשאב האנושי עליו בנויה המשטרה, ואין גורם חשוב מהם לקביעת רמתה ואיכותה של המשטרה. כך הוא לגבי כושרה המבצעי של המשטרה, וכך הוא לגבי רמתה הערכית-מוסרית" (דברי השופטת אילה פרוקצ'יה בבג"ץ 5562/07 **עו"ד דרור שוסהיים נ' השר לביטחון-פנים** (23.7.2007)).

45. וכן: "אינטרס ציבורי מן המעלה הראשונה הוא להבטיח קיומו של שירות משטרה תקין, יעיל והגון, אשר יישא במטלות הקשות המוטלות עליו ברמה הראויה" (בג"ץ 671/04 **גריין נ' משטרת ישראל**, פד"י נט(5) 827 (2005)).

46. גם מקומו של ערך אמון הציבור לא נפקד ממערך השיקולים הרלוונטיים, כערך שיש לשמרו באמצעות הקפדה על איכותה ומקצועיותה של המשטרה. "בלא יחסי אמון בין המשטרה לבין הקהילה שהיא משרתת, לא תוכל המשטרה לקיים את משימותיה. אך מעבר לכך: לאור תפקידו המיוחד של השוטר וסמכויותיו, לאור חשיפתו לציבור ומגעיו עמו, נדרשת מהשוטר הקפדה מיוחדת על קלה כחמורה, כדי לקיים את אמון הציבור בו" (דברי המשנה לנשיא (כתוארו אז) אהרן ברק בבג"ץ 7074/93 **סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה**, פ"ד מח(2) 749, 783 (1994)).

47. דומה כי הצורך בשמירה קפדנית ודווקנית על האינטרס הציבורי האמיתי בפרשה זו, קרי שמירת טוהר המידות בקרב הבכירים שבקציני המשטרה, צורך שהוא בגדר מושכלות ראשונים, נהיר גם למשיבים 1-2 עצמם. בפתח חלקו הגלוי של הסדר הטיעון שנחתם בין הפרקליטות לבין המשיב 5, נכתב בהאי לי שנא: "היועץ המשפטי לממשלה סבר שהאינטרס הציבורי מחייב כי מחד גיסא, יוגש כתב אישום נגד הנאשם (הוא המשיב 5, י"י) ומאידך גיסא, יתאפשר למח"ש לחקור עד תום את החשדות שעלו נגד ניצב ארביב, ולשם כך יש צורך בהעמקת חקירת מח"ש, לרבות חקירתו של ניצב מנשה ארביב לצורך אישוש החשדות שהועלו או הפרכתם, ולצורך ההכרעה בשאלת אמיתותו של הנאשם". הדברים אינם מצריכים הסבר, היקש, או הסקת מסקנה. האינטרס הציבורי המנחה את המשיב 2 לחקור עד תום את החשדות נגד ניצב (בדימוס) ארביב, כוחו יפה באותה עוצמה ובאותו היקף גם בעניינו של המשיב 4.

48. האינטרס הציבורי האמור מצדיק גם תשלום "מחירים" והקדשת תשומות, בדמות חתימת הסדר טיעון מקל עם המשיב 4. יצוין כי מדיניות התביעה לחתום על הסכמי "עד מדינה" באה תמיד לצורך השגת התכלית של מיצוי הדין עם מי שביצע, על-פי שיקול דעתן של רשויות התביעה, עבירות חמורות יותר המצדיקות מיצוי הדין עמו אף במחיר של הקלה עם אחר. בפרט

אמורים הדברים כאשר רשויות החקירה והתביעה מבקשות להיטהר בעצמן, ולנקות מתוכן כל חשש לפגיעה בטוהר המידות.

49. כך, החליט היועץ המשפטי לממשלה (כתוארו אז), כב' השופט אליקים רובינשטיין, לחתום בדצמבר 2002 על "הסכם חסינות" עם מר סטניסלב יזמסקי, שנחשד בהוצאה שלא ברשות של חומר משטירתי, לרבות תמלילי האזנות סתר, מיחידת יאחב"ל, שבה שירת קודם לעזיבתו את שורות המשטרה בשנת 2000. זאת, לצורך גביית עדות ממר יזמסקי במסגרת חקירת מח"ש שנוהלה אז כנגד ראש אגף החקירות במשטרה (כתוארו אז), ניצב משה מזרחי. ודוק: במקרה זה החליט היועץ המשפטי לממשלה לנקוט צעד חריג של מתן חסינות לאיש משטרה לשעבר, שהיה בשר מבשרה של יחידת חקירות ארצית רגישה, וכל זאת במטרה למצות את האינטרס הציבורי בחקירתו של איש משטרה בכיר ממנו.

50. אלא שלמרבה הצער, לא זו בלבד שקיים חשש שהחשדות שהועלו כנגד המשיב 4 לא ייחקרו כדבעי, אלא שקיים אף חשש שדבר וחצי דבר מהם לא יישמע בשער בת-רבים. זאת, נוכח העובדה שהסדר הטיעון שנחתם בין התביעה לבין המשיב 5 אוסר עליו ועל מי מטעמו הן להתראיין בכל עניין הקשור לכתב האישום נגדו; והן להשמיע, במסגרת הטיעון לעונש הצפוי במשפטו שלו, כל עובדה נוספת מלבד אלה המפורטות בכתב האישום המתוקן.

ג. ראיות לפתיחה בחקירה

51. עבירות השוחד כמוה כריקוד טנגו, שניים דרושים לביצועה – נותן השוחד ולוקחו. עבירות אלה מופיעות, ולא בכדי, בזו אחר זו בספר החוקים (סעיפים 290-291 לחוק העונשין). אמנם ידענו בעבר כי ניתן להעמיד לדין רק את נותן השוחד, או רק את לוקחו, ולא את חברו. ואולם החלטה שכזו נסמכת כמעט לעולם על מצע ראיתי – העשוי להיות מובהק בעניינו של האחד, ורעוע בעניינו של האחר. שמענו גם על הרשעתו של אדם בעבירה של מתן שוחד, בעוד שחברו מורשע בעבירה פחותה, של מרמה והפרת אמונים, גם זאת בשל סיבות ראיתיות. ואולם עבירת שוחד שבה מואשם אחד מתוך רקדני "טנגו השוחד" מבלי שהאחר כלל ייחשד או ייחקר על מעורבותו האפשרית בביצוע העבירה – על כך לא שמענו. במובן זה, פרשת כתב האישום שהוגש כנגד המשיב 5, מבלי שהמשיבים 1-3 כלל מעלים על דעתם להורות על חקירתו של המשיב 4 בעניין זה, מהווה חידוש מרעיש בשדה המשפט הישראלי.

52. כאמור, די במידע הגלוי והרשמי שפורסם עד עתה, אף מבלי להעמיק אל תוך נבכי חומרי החקירה שנאספו בעניינו של המשיב 4 מתוך העדויות והראיות שנאספו במסגרת חקירתו של המשיב 5 – כדי להגיע למסקנה שמתקיימת בעניינו תשתית ראיתית מספקת לפתיחת חקירה פלילית גם כנגד המשיב 4, בגין קבלת טובות הנאה שלא כדין לאורך תקופה ארוכה. להלן נסקור מקצת מתוך תשתית עובדתית זו, שחלקה מופיע במפורש או במשתמע בכתב האישום המתוקן שהגישה הפרקליטות כנגד המשיב 5 לבית המשפט המחוזי בתל אביב, במסגרת הסדר הטיעון עמו. נשוב ונזכיר כי "הרף הראייתי" המצדיק פתיחת חקירה פלילית הוא מזערי. לא עובדות אלא חשדות. לא תשתית ראיתית אלא מידע.

53. להלן, איפוא, המידע הגלוי, המהווה תשתית מספקת להורות על פתיחת חקירה כנגד המשיב 4.

54. על-פי עובדות כתב האישום המתוקן שהוגש כנגד המשיב 5 לבית המשפט המחוזי בתל אביב, הכירו המשיב 4 והמשיב 5 "במהלך השנים", והחל משנת 2007 החל המשיב 4, "אדם מאמין ושומר מצוות", להגיע לאירועים תורניים שערך המשיב 5, והקשרים ביניהם הלכו והתהדקו. בד בבד, מתאר כתב האישום כיצד למשיב 5 נודע על החקירה הסמויה המתקיימת נגדו בפרשת "חזון ישעיה" זמן קצר לאחר שזו נפתחה. עוד מתאר כתב האישום כיצד המשיב 5 ניסה לקבל מהמשיב 4 מידע על אודות חקירה זו. עם זאת, על אף עובדות אלה, כתב האישום שותק בשאלה מה היה מקור המידע של המשיב 5 בנוגע לחקירות משטרה חסויות בכלל, ובנוגע לחקירת "חזון ישעיה בפרט". זאת, אף שאפשרות סבירה בנסיבות אלה היא שהמשיב 4 שימש אותו מקור מידע.

55. על-פי הודעת דובר משרד המשפטים, שפורסמה ביום 17.9.2014, בד בבד עם הגשת כתב האישום כנגד המשיב 5 לבית המשפט, "המשיב 4 עידכן בשעתו את מפקדיו בזמן אמת על הצעת השוחד שקיבל ובהנחייתם פעל מול המשיב 5 לצורך איסוף ראיות בחקירה זו" (ההדגשה במקור, י"י). אלא שעיון מדוקדק בכתב האישום מגלה שהמונח "בזמן אמת" זכה לפרשנות יצירתית ומרחיבה. על-פי הנטען בכתב האישום, הצעת השוחד הראשונה שהשמיע המשיב 5 למשיב 4, בסך 200 אלף דולר, נעשתה במפגשם בסוויטה של המשיב 5 במלון הילטון בתל אביב, ביום 19.8.2012. דא עקא, שדיווחו של המשיב 4 למפקדיו על הצעת השוחד האמורה נעשה ביום 27.8.2012, דהיינו שמונה ימים לאחר ההצעה.

56. אפשר ששמונה ימים הם עניין של מה-בכך, ואין העותרת מעוניינת לדוש בפרטים שוליים וחסרי חשיבות. אלא שהעניין איננו נותן לעותרת מנוח, נוכח הסטנדרט הכפול שנוקטת בעניין זה לא אחרת מאשר יחידת יאח"ה, אותה יחידת חקירות שבה נחקר עניינו של המשיב 5 – ושהמשיב 4 הוא העומד בראשה. הכוונה היא לחקירת המשטרה בפרשה 404 (הנודעת בציבור בכינוי "פרשת הרפז-אשכנזי") שהסתיימה בראשית חודש ספטמבר 2014, מועד שבו הועבר סיכום החקירה לידי הפרקליטות. בין החשודים שבעניינם מצאה המשטרה תשתית ראייתית מספקת להמלצה להעמידם לדין, נמצא גם הפרקליט הצבאי הראשי לשעבר, אלוף (מיל') אביחי מנדלבליט, כיום מזכיר הממשלה. כך קבעה המשטרה בעניינו של מנדלבליט בתום חקירתה:

"...עוד עלה כי אביחי מנדלבליט עודכן על ידי הרמטכ"ל לשעבר על כך שהוא מחזיק בידיו את המסמך ועל אף שהיה מודע לכך שנפתחה חקירת משטרה בנושא וכי מדובר בראיה הדרושה לחקירה הפלילית, לא דיווח על כך ולא הורה לרמטכ"ל לדווח על כך משך כיממה וכן כי העביר מידע שקיבל אודות הפרשה מתוקף תפקידו למעורבים בטרם סיומה (...) כנגד הפצ"ר דאז ומזכיר הממשלה היום, אביחי מנדלבליט, התגבשה תשתית ראייתית לביצוע עבירות של הפרת אמונים ושיבוש הליכי משפט" (הודעת דובר משטרת ישראל, סיום חקירת פרשה 404, 2.9.2014).

57. נמצאנו למדים, כי בפרשה 404, הימנעותו של הפצ"ר מלדווח לגורמי החקירה או למשיב 2 על כך שהרמטכ"ל (כתוארו אז) מחזיק בידיו את "מסמך הרפז", וזאת במשך יממה שלמה – 24 שעות – זיכתה אותו בהמלצה להעמדתו לדין בעבירות של הפרת אמונים ושיבוש מהלכי משפט.

זאת, בעוד שבפרשה נשוא ענייננו, הימנעותו של המשיב 4 מלדווח למפקדיו במשך 8 ימים תמימים על אודות הצעת השוחד שקיבל מאת המשיב 5, מזכה אותו בצל"ש כמי שדיווח "בזמן אמת".

58. זאת ועוד. כתב האישום המתוקן, פרי הסדר הטיעון, שהוגש לבית המשפט המחוזי, מציין כי החל מיום 27.8.2012, היום שבו דיווח כביכול המשיב 4 לראשונה למפקדיו על הצעתו של המשיב 5 להעניק לו טובת הנאה – "ממועד זה נעשו כל פעולותיו של המשיב 4 בהתאם להנחיות שקיבל מראש אח"מ". אלא שנתון זה עומד לכאורה בסתירה לפרט המופיע בכתב החשדות, המהווה טיוטת כתב האישום הנכונה למועד דצמבר 2013, בטרם התגבש הסדר הטיעון. מאותו מסמך עולה כי מפקדיו של המשיב 4 היו בתמונת יחסיו עם המשיב 5 עוד זמן רב קודם לכן. כך, נטען בכתב החשדות כי "במהלך השנים 2010-2012 נערכו פגישות בין המשיב 5 לבין המשיב 4 שבהן הועלו נושאים הקשורים לעבודת המשטרה, ומוכרים לרב. זאת, בידיעת מפקדיו של המשיב 4". היכן שוכנת האמת? שהרי, אין חולק כי מידת מודעותם של מפקדיו של המשיב 4 לקשרים שנרקמו בינו לבין המשיב 5 בזמן אמת, מהווה נתון משמעותי לשאלת קשרי השוחד.

59. מפרסומים בתקשורת, של תמלילי ההקלטות הסתר שערך המשיב 4 לשיחותיו עם המשיב 5, עולה כי בעת שהמשיב 5 נחקר במשטרה על אודות החשדות נגדו בפרשת "חזון ישעיה", הופתעו חוקריו לגלות שברשותו של הנחקר מצוי מידע רב על אודות מהלכי החקירה. וכך, על פי פרסומים תקשורתיים, נאמר בשיחה המוקלטת שקיימו המשיב 4 והמשיב 5 לאחר חקירתו של האחרון במשטרה:

המשיב 5: "הם [החוקרים, י"י] ראו איך שידענו כל מה שיש להם?"

המשיב 4: "הם מתפלאים איך ידעתם".

המשיב 5: "האם ראו שאני יודע את כל הפרטים?"

המשיב 4: "כן, הם ראו".

המשיב 5: "הם חשבו שמישהו מספר לי?"

המשיב 4: "אה, זו התחושה.."

60. קשה שלא להתרשם מכך שהמשיב 4, בעודו נחשף כביכול לראשונה לעובדה שהמשיב 5 מצויד במידע פנימי על אודות חקירתו שלו, איננו טורח לשאול אותו, ולו במילה אחת, על המקור שממנו שאב המשיב 5 את ידיעותיו. המשיב 4, המצוי ב"פעילות מבצעית" בעודו מקליט בסתר את שיחתו עם המשיב 5, כשנקרית לפניו הזדמנות פז לחשוף את ה"חפרפרת" בקרה יחידת העילית של מערך החקירות, ובהיותו קצין משטרה ערני השואף לפוגג את הערפל האינפורמטיבי – איננו טורח לשאול את בן-שיחו מה מקור המידע שלו. מחדל שכזה עשוי להיות מוסבר בכך שמקור המידע של המשיב 5 כבר היה ידוע למשיב 4 בעת קיומה של שיחה זו – למשל, אם המקור הוא המשיב 4 עצמו. הערכה זו מתחזקת נוכח העובדה שהמשיב 5 אכן מתחקר שוב ושוב את המשיב 4 ומנסה לדלות ממנו מידע על אודות החקירות המשטרניות, ולמרבה ההפתעה איננו מתעייף ואיננו חדל מכך, הגם שכביכול המשיב 4 משיב את פניו ריקם שוב ושוב, כך לאורך חודשים ושנים, ואיננו מוסר לו ולו בדל של מידע בלתי-מורשה. אכן, תסריט פנטסטי.

61. באמצעי התקשורת פורסמו מסמכים הנחזים להיראות כרשומות של שיחות שנעשו בין אחד ממכשירי הטלפון הנייד של הרבנית פינטו, רעייתו של המשיב 5, לבין המשיב 4. כתב האישום המתוקן שהוגש נגד המשיב 5 מציין כי בין המשיב 4 לבין הרבנית פינטו התקיימו קשרים קרובים. דפי-הרשומות מלמדים כי הקשרים הללו כללו מאות שיחות טלפון בין השניים. ודוק: מדובר ברשומות מאחד ממכשירי הטלפון שהיו בשימושה של הרבנית פינטו בלבד, אפשר שממכשירים נוספים בוצעו לאורך התקופה הרלוונטית מאות שיחות נוספות. שיחות אלה, אף שכולן שיחות יוצאות ממכשירה של הרבנית פינטו אל מכשיר הטלפון של המשיב 4, אינן בגדר שיחות-סרק: משך השיחות, דקות אחדות לכל שיחה, מלמד שמדובר בשיחות של ממש, שבהן לקחו חלק פעיל שני הצדדים לשיחה. קיומן של שיחות טלפון כה רבות בין הרבנית פינטו למשיב 4, תואם את גירסתה של הרבנית פינטו, שטענה כי בינה לבין המשיב 4 התקיים קשר קרוב, שכלל גם הענקת מתנות וסיוע כספי נדיב כלפי המשיב 4, לאורך תקופה ארוכה.

-- רשומות שיחות הטלפון בין המשיב 4 לרבנית פינטו מצורפים לעתירה זו ומסומנים ע/4 --

62. אפשר היה להמשיך עוד ועוד בליקוט פרטי מידע, שהמשיבים יתקשו להכחיש בשל היותם פומביים ואובייקטיביים, העורמים את החשדות ביחס למשיב 4 הרבה מעבר לרף המצדיק פתיחתה של חקירה פלילית. ואולם נוסף רק עוד את שניים אלה: האחד, שבחקירתו של המשיב 5, הן במסגרת חקירתו-שלו ביאח"ה, הן במסגרת העדות שמסר במח"ש בעניינו של ניצב (בדימוס) ארביב, הוא חזר פעם אחר פעם על כך שדיווח – בזמן אמת זו הפעם – הן לניצב (בדימוס) ארביב והן לרשויות ה-FBI שעמם הוא מצוי בקשרים אינטנסיביים, על אודות המתנות וההעברות הכספיות שהעביר למשיב 4. דיווח זה אומת לכאורה בתשובות שקיבלה משטרת ישראל מה-FBI בתשובות שקיבלה לשאלות שהועברו במסגרת חיקור-דין; והשני, שבידי המשטרה מצויות עדויות, מפי המשיב 5 ועדים נוספים, שמסרו שוב ושוב הודעות על אודות ידיעתם האישית בדבר ההעברות הכספיות שלהן זכה המשיב 4 מידי המשיב 5.

63. מכל המקובץ עולה כי לשיטת העותרת, די בתשתית עובדתית ראשונית זו כדי להורות על פתיחת חקירה פלילית, כמצוות המחוקק בסעיף 59 (א) לחסד"פ. לחילופין, ולמעלה מן הצורך, יצוין כי מקל וחומר, יש בתשתית זו כדי להביא לפתיחתה של חקירה משמעתית כנגד המשיב 4. כדברי בית המשפט הנכבד בבג"ץ 13/57 צמוקין נ' בית הדין המשמעתי לעובדי מדינה, פ"ד יא(2) 856:

"לא הרי הליך פלילי כהרי דיון משמעתי. התביעה הפלילית נועדה לקבוע אם הנאשם עבר על החוק ואם הוא ראוי כי יטילו עליו את העונש הקבוע בחוק, ואילו הדיון המשמעתי לא נועד להעניש את העבריין, כי אם לקבוע, בראש ובראשונה, אם הוא עודנו ראוי לאמון אשר רחשו לו השלטונות והציבור לפני שנמתח עליו קן של חשד".

64. כאשר מדובר בנילון שהוא איש משטרה, עשוי להילוות לחשד הפלילי גם היבט משמעתי. פקודת המשטרה (נוסח חדש), התשל"א-1971 מסדירה את הדין המשמעתי החל על שוטר וקובעת

מנגנון שיפוט משמעותי להפעלת הדין המשמעותי (סעיף 51 לפקודה). עבירת משמעת של שוטר מוגדרת כעבירה הפוגעת בסדר הטוב ובמשמעת כמפורט בתוספת השנייה לפקודה, ובה פורטה רשימת עבירות מוגדרות (בג"ץ 1689/02 יעקב נמרודי נ' היועץ המשפטי לממשלה (5.8.2003)). תכליתם של דיני המשמעת בהטלת סנקציה משמעתית לצורך הבטחת המשמעת, הסדר הטוב, "טוהר השירות והשורות" (בג"ץ 7074/93 סויסא נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מח(2) 748, 773).

65. הדין הפלילי והדין המשמעותי אינם מוציאים זה את זה. על כך אמר בית המשפט הנכבד בבג"ץ 52/86 פרידמן נ' משטרת ישראל ואח', פ"ד מ(2) 449, 452:

"לא הענשת הנאשם, שנמצא חייב בדינו, היא שעמדה בראש מעייניו של המחוקק שעה שהקים מנגנון שיפוטי זה. המטרה העיקרית המוגשמת דרכו היא 'לשמור על המשמעת ועל הסדר הטוב בחיל המשטרה, ולטהר את שורותיו ממי שאינו ראוי לשרת בו' (...). שכן יסודותיו של החיל על המשמעת ועל הסדר הטוב שבו, ובקיומם מותנה תפקודו התקיין".

66. ואכן, גם אם סוברים המשיבים 1-2 כי אין תשתית ראייתית בעניינו של המשיב 4 המצדיקה פתיחת חקירה פלילית, והעותרת כופרת כאמור בעמדה זו, עדיין מוטלת עליהם החובה לשקול האם במידע האובייקטיבי המונח לפנייהם כיום בעניינו של המשיב 4, יש כדי להורות על חקירה משמעתית ו/או העמדה לדין משמעותי. בבואם לשקול זאת, עליהם לקחת בחשבון בין היתר גם את מעמדו הבכיר של המשיב 4 בשורות משטרת ישראל, ואת התפקיד הרגיש שבו הוא נושא. בהקשר זה ציין השופט יצחק זמיר בעש"מ 4132/95 אור נ' מדינת ישראל נציב שירות המדינה, פ"ד מט(5) 184, 191:

"ככל שעובד המדינה נושא משרה רמה יותר, שיש עמה אמון רב יותר וסמכויות חזקות יותר, כך יש מקום לדרוש ממנו שיקפיד יותר במילוי תפקידו על טוהר המידות ועל התנהגות הולמת".

ד. עקרון השוויון ושלטון החוק

67. השוויון בפני החוק הוא אבן-ראשה של שיטת המשפט הישראלית, "נשמת אפו של המשטר החוקתי שלנו כולו" (דברי השופט משה לנדוי בבג"ץ 98/69 ברגמן נ' שר האוצר, פ"ד כג(1) 693 (1969)). ערך השוויון קשור בטבורו לערכים יסודיים נוספים, ובהם צדק והגינות. "הצורך להבטיח שוויון הוא טבעי לאדם. הוא מבוסס על שיקולים של צדק והגינות. המבקש הכרה בזכותו, צריך להכיר בזכותו של הזולת לבקש הכרה דומה. הצורך לקיים שוויון הוא חיוני לחברה ולהסכמה החברתית שעליה היא בנויה" (דברי השופט אהרן ברק בבג"ץ 953/87 פורז נ' להט, פ"ד מב(2) 309 (1988)).

68. השוויון הוא גם יסוד-היסודות בשמירה על שלטון החוק, ומשכך גם בעבודתם של הגופים האמונים על אכיפתו. כפי שציינה השופטת טובה שטרסברג-כהן בבג"ץ 3993/01 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה ואח'** (29.1.2002):

"היועץ המשפטי לממשלה ופרקליטות המדינה הם גופים מקצועיים המופקדים על שמירת שלטון החוק. הם גופים עצמאיים ועליהם לפעול ללא פניות, ללא משוא פנים וללא איפה ואיפה ועל פי הכלל של שוויון הכל בפני החוק. ההחלטה כיצד לנהוג בתלונה המוגשת לפרקליטות בחשד לביצוע עבירה פלילית, כמו החלטות רבות אחרות, צריכה להתקבל לא על פי מיהות הנילון אלא על פי מהות העניין ונסיבותיו".

69. ואכן, "תנאי חיוני לשלטון החוק הוא אכיפה שוויונית, שאינה מפלה איש ואינה מעדיפה איש" (דברי השופט אהרן ברק בע"פ 8164/02 **פלונים נ' מדינת ישראל**, פ"ד נח(3) 577 (2003)).

70. שלטון החוק פירושו גם השלטת החוק, באורח שוויוני, הן על אזרחים מן השורה והן על אנשי רשויות השלטון החוק. זהו שלטון החוק בשלטון. פירושו של דבר הוא שעל הרשות לשקול שיקוליה באורח שוויוני, למשל בשאלה האם לפתוח בחקירה בעניינו של פלוני, אף אם מדובר בקצין משטרה בכיר.

71. בענייננו, על המשיבים 1-2 מוטלת חובה כפולה, בהתאם לעקרון השוויון, לבחון את שאלת החשדות המתעוררים ביחס למשיב 4 הן באותו אופן שבו היו בוחנים שאלה זו ביחס לכל אזרח מן היישוב; והן באותו אופן שבו בחנו שאלה זו בעניינו של ניצב (בדימוס) ארביב. והדברים יפורטו להלן.

ה. כשל מובנה בחקירת המשיב 5, שלא איפשר מיצוי החשדות נגד המשיב 4

72. הקושי העומד בפני ראשי מערכת אכיפת החוק, בבואם לקבל החלטות בדבר נקיטת הליכים פליליים בעניינו של קצין בכיר במערך החקירות במשטרת ישראל, הוא קושי מובן. ראשי מערכת התביעה התבטאו בעבר בדבר הקושי לקיים חקירה סמויה בפרשת רשות המסים, בשעה שראש רשות המסים (כתוארו אז), מר ג'קי מצא, יושב לצידם בישיבות עבודה במסגרת צוות-העל למאבק בפשיעה המאורגנת והכלכלית. גם היועץ המשפטי לממשלה (כתוארו אז), כבי השופט אליקים רובינשטיין, נתן ביטוי לקושי זה בהחלטתו לסגור את תיק החקירה כנגד ראש אגף החקירות במשטרה (כתוארו אז), ניצב משה מזרחי: "אציין כי תיק זה הוא מן הרגישים שבהם טיפלתי, בשל המאטריה בה מדובר, קרי, חקירת קצין בכיר ביותר, ונוכח זכויותיו המקצועיות והאישיות של ניצב מזרחי בשירותו במשטרה" (ס' 15 להחלטת היועץ המשפטי לממשלה בתיק מח"ש 2403/02 (23.10.2003)). בהמשך, בס' 152 לאותה החלטה, כתב היועץ: "לא היה שמח ממני – לא רק כיועץ המשפטי לממשלה וראש התביעה הכללית, אלא גם כאזרח המדינה – לוא חקירה זו לא הייתה צריכה לבוא לעולם כלל". דברים שכמו נכתבו בענייננו.

73. אכן, ניתן להבין את הקושי להורות על חקירה פלילית לבירור החשדות כנגד המשיב 4, אך לא ניתן להצדיק החלטה זו. זאת, על-אחת-כמה-וכמה על רקע ההחלטות הפרוצדורליות שליוו את הליכי החקירה כנגד המשיב 5, שבמסגרתם ובמהלכם הסתעפו החשדות כלפיו, בכך שניסה לכאורה לשחד את המשיב 4. כפועל יוצא מכך, כל הליכי החקירה כנגד המשיב 5, לרבות בפרשת השוחד וניסיון השוחד למשיב 4, התנהלו ביאח"ה, אותה יחידה משטרתית שחקרה את החשדות כנגד המשיב 5 מראשיתם. וכן, אותה יחידה משטרתית שעליה פיקח, תחילה בעקיפין ובהמשך במישרין, המשיב 4.

74. כפועל יוצא מכך, ההחלטה שלא לחקור את החשדות שהתעוררו נגד המשיב 4, התקבלה הלכה למעשה כהחלטה אגבית להכרעה הפרוצדורלית שלפיה עניינו של המשיב 5 ייחקר על-ידי יאח"ה, ולא יועבר לחקירה אצל הגורם המוסמך לעניין זה, קרי מח"ש. בכך בא לידי ביטוי כשל כפול: הן באי-העברת העניין לידיה האמונות של מח"ש, שהיא גוף החקירה האמון על חקירת חשדות כנגד אנשי משטרת ישראל; והן בהפקדת החקירה בדבר חשדות למתן שוחד לקצין משטרה פלוני, בידי יחידה שאותו קצין עצמו מופקד עליה.

75. החלטת המשיבים 1-2 שלא לפתוח בחקירה פלילית כנגד המשיב 4, וזאת לאחר שחקירתו של המשיב 5, הנאשם במתן שוחד למשיב 4, התנהלה ביחידה המצויה בפיקודו של המשיב 4, עשויה בנסיבות אלה להיחשב כ"החלטה שנתקבלה בעיוות מהותי", ומשכך תהא בטלה, או למצער להכיל בקרבה "את המפתחות שיפתחו את שערי בית המשפט הגבוה לצדק, ויביאו להתערבותו בהחלטות של רשויות התביעה שלא לפתוח בהליכים פליליים", כדברי השופטת דורית ביניש (כתוארה אז) בבג"ץ 4190/05 רינה נעים נ' פרקליט המדינה (12.9.2006). זאת, בהתבסס על ה"מפתחות" שקבע השופט מישאל חשין בבג"ץ 4550/94 אישה נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד מט(5) 859, 871: החלטה שנתקבלה שלא ביושר או שלא בתום לב; החלטה שנתקבלה ממניעים נפסדים ולא טהורים; החלטה שנתקבלה בסתירה ברורה לאינטרס הציבור; החלטה שנתקבלה בחוסר סבירות קיצוני או מהותי; החלטה שהיא בלתי סבירה בעליל; החלטה שנתקבלה בעיוות מהותי; או החלטה הנגועה במשגה היורד לשורשו של עניין.

1. אכיפה בררנית

76. הכלל הוא שחשדות פליליים יש לחקור באמצעות חקירה פלילית. כך נקבע בסעיף 59 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982:

"נודע למשטרה על ביצוע עבירה, אם על פי תלונה ואם בכל דרך אחרת, תפתח בחקירה; אולם בעבירה שאינה פשע רשאי קצין משטרה בדרגת פקד ומעלה להורות שלא לחקור אם היה סבור שאין בדבר עניין לציבור או אם הייתה רשות אחרת מוסמכת על פי דין לחקור בעבירה".

77. כאשר מתעוררים חשדות כנגד שוטר או קצין משטרה, מורה החוק לפעול בהתאם למצוות סעיף 49ט(א) לפקודת המשטרה [נוסח חדש], התשל"א-1971:

“על אף האמור בכל דין, חקירה של עבירה כמשמעותה בתוספת הראשונה, אשר בביצועה חשוד שוטר, לא תיערך בידי משטרת ישראל, אלא בידי המחלקה לחקירות שוטרים שבמשרד המשפטים”.

78. חריג להוראה זו מצוי בתוספת הראשונה לאותו דבר חקיקה, ולפיו עבירה שביצע שוטר יחד עם אחר, ומנהל מח"ש, בהתייעצות עם ראש אגף החקירות והמודיעין במשטרה, קבע כי חלקו של השוטר בביצוע אותה עבירה – משני, לא תיחקר בידי מח"ש. אפשר שהוראה זו תקפה גם לעניין החשדות כנגד המשיב 4 בענייננו, ואולם בידי העותרת אין כל אינדיקציה שהפרוצדורה הקבועה בחריג שבתוספת, אכן קוימה. קרי, שמנהל מח"ש אכן התייעץ עם ראש אח"מ באשר ל"חלקו" של המשיב 4 במעשה השוחד שבו מואשם המשיב 5, והחליט כי החשדות נגדו ייחקרו במסגרת משטרת ישראל ולא בידי מח"ש. ממילא, לא התקבלה כלל החלטה לחקור את החשדות כנגד המשיב 4.

79. עוד יוזכר בהקשר זה כי פתיחה בחקירה פלילית איננה בגדר סמכות רשות של הרשות החוקרת, אלא מדובר בסמכות חובה. "המשטרה חייבת למלא את חובתה לחקור (...) משהוגשה תלונה למשטרה חייבת המשטרה לפתוח בחקירה (בכפוף לסייגים שבסעיף 59 סייפא [לחסד"פ])" (יעקב קדמי, **על סדר הדין בפלילים**, כרך א', חלק ב' (2009), 765-762).

80. היעדרה של החלטה כאמור, לחקור את החשדות כנגד המשיב 4, ולחילופין קיומה של החלטה פוזיטיבית שלא לחקור חשדות אלה, חושפת את מערכת אכיפת החוק לטענה בדבר אכיפה בררנית מצד ניצב (בדימוס) מנשה ארביב, ככל שההליכים הפליליים נגדו יבשילו לכדי העמדתו לדין.

81. כידוע, הסדר הטיעון בין הפרקליטות לבין המשיב 5, נועד לאפשר את מיצוי הליכי החקירה כנגד ניצב (בדימוס) ארביב, ששימש עד לפרישתו מהמשטרה מפקד יחידת להב 433. הדבר עולה בבירור משורת פרסומים שיצאו ממשרד המשפטים, למשל הודעת דובר משרד המשפטים מיום 17.9.2014, במקביל להגשת כתב האישום נגד המשיב 5 לבית המשפט המחוזי בתל אביב:

“כתב האישום יוגש במסגרת הסכם שנחתם עם הרב פינטו, בו נקבע כי הרב יודה ויורשע בכל עובדות כתב האישום. בנוסף, הרב פינטו התחייב בהסכם לשתף פעולה בכל הנוגע לחקירת ניצב מנשה ארביב והסכים כי מח"ש והפרקליטות יעשו כל שימוש שימצאו לנכון בחומרי החקירה שהועברו מטעמו למח"ש”.

82. ככל הידוע לעותרת מתוך הפרסומים והמידע הגלוי, נחשד ניצב (בדימוס) ארביב בקבלת טובות הנאה לעצמו ולקרוביו מידי המשיב 5 וגורמים נוספים, וזאת במספר רב של פעמים ולאורך תקופה. המשיב 5 נפגש פעמים רבות עם ניצב (בדימוס) ארביב, בעת שהלה שימש נציג משטרת ישראל בארה"ב, ושיחות רבות ביניהם עסקו בחקירות המתנהלות במשטרת ישראל.

83. ככל הידוע לעותרת ועל-פי פרסומים לא רשמיים, טובות ההנאה שקיבל לכאורה ניצב (בדימוס) ארביב מידי המשיב 5 כללו בין היתר 22 לינות בבית מלון במנהטן; ארוחות חינם במלון במנהטן; קבלת הנחה ברכישת בית בצפון תל אביב; סיוע בהענקת גרין-קארד לארה"ב לבנו ולכלתו וסיוע כספי חודשי לבנו של ניצב (בדימוס) ארביב; ומימון כרטיסי טיסה לבנו של ניצב (בדימוס) ארביב ולכלתו. כאמור, פרטי מידע אלה לא נכללו בכל פרסום רשמי, ונדגיש כי בהתאם למכתבם של באי-כוחו של ניצב (בדימוס) ארביב, שפורסם בשער בת-רבים, ניצב (בדימוס) ארביב מכחיש חשדות אלה מכל וכל.

84. החקירה בעניינו של ניצב (בדימוס) ארביב מתנהלת במח"ש (תיק מח"ש 6783/13) וחסתה במשך תקופה ארוכה תחת צו איסור פרסום, שהוסר סופית ביום 16.2.2014 (ב"ש 20459-02-14). יושם אל לב כי הכרעתו של המשיב 2 לחתום על הסדר טיעון עם המשיב 5, כדי לאפשר את מיצוי החקירה כנגד ניצב (בדימוס) ארביב, התקבלה לאחר בחינת העדויות והראיות שנמסרו מטעם המשיב 5 וגורמים נוספים. חזקה על המשיב 2 שהכרעתו זו, לחתום על הסדר טיעון מקל עם המשיב 5, לא התקבלה כלאחר יד, אלא שלאחר בחינת התשתית העובדתית המתגבשת כנגד ניצב (בדימוס) ארביב, לא היה מנוס מהכרעה זו, שתאפשר התקדמות בחקירתו הפלילית.

85. כאמור, התשומות שהקדישה מערכת האכיפה לבירור החשדות שהעלה המשיב 5, בתחילה כנגד קצין משטרה בכיר שבשמו לא נקב, ובהמשך כשזיהה אותו כנציב (בדימוס) ארביב, מזדקרים ובולטים אל מול מחדלה של מערכת האכיפה מלנקוט את הצעדים המתחייבים גם באשר לחשדות שהעלה המשיב 5 ביחס למשיב 4. נוכח העובדה שמפיו של המשיב 5 נטען שהן ניצב (בדימוס) ארביב והן המשיב 4 זכו לטובות הנאה מידי, יוכל ניצב (בדימוס) ארביב לטעון לאכיפה בררנית. משכך, בעצם הימנעותה של מערכת אכיפת החוק מלנקוט גם בעניינו של המשיב 4 את הצעדים המתחייבים, שאותה נקטה – ויפה עשתה – בעניינו של ניצב ארביב, זורעת היא עצמה את זרעי הפורענות שעלולים להתרגש עליה במורד הדרך, זרעים שעלולים לנבוט ולהכשיל את מיצוי הדין עם ניצב ארביב. ואז מה הועילו חכמים בתקנתם?

86. אכיפה בררנית היא אחד המקרים המובהקים המצדיקים קבלת טענת הגנה מן הצדק. כפועל יוצא מכך, רשאי בית משפט להושיט לנאשם מספר סעדים, שעשויים להגיע עד כדי ביטול האישומים נגדו, בין בתחילת ההליך המשפטי נגדו ובין לאחר שהאישומים נגדו הוכחו בראיות. בבג"ץ 6396/96 זקין נ' ראש עיריית באר שבע פ"ד נג(3) 289 (1999), נפסק כי אכיפה בררנית היא "אכיפה הפוגעת בשוויון כמובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר או מתוך שרירות גרידא". אין לך מקרה מובהק יותר של אכיפה בררנית מעניינו דכאן.

2. סיכום

87. העותרת מודעת לנטל הכבד הרובץ עליה, הוא הנטל להראות שבהתנהלות המשיבים 1-2 בפרשה זו התגלעה חוסר סבירות קיצונית, המצדיקה את התערבותו של בית המשפט הנכבד. אכן נטל לא פשוט, שכן בית המשפט יתערב בהחלטות התביעה הכללית רק במקרים חריגים ויוצאי דופן. אלא שמארג הנסיבות והעובדות בפרשה נשוא עניינו, הוא-הוא אותו מקרה חריג ויוצא דופן, המחייב את התערבותו של בית המשפט.

88. את מארג השיקולים המורכב הנשקל על-ידי היועץ המשפטי לממשלה, בבואו לבחון פתיחת חקירה פלילית או על העמדה לדין, היטיבה לתאר הנשיאה (כתוארה אז) דורית ביניש, בבג"ץ 5305/08 עמותה לקידום ממשל תקין נ' היועץ המשפטי לממשלה (24.11.2009):

"על החלטות היועץ המשפטי לממשלה ורשויות אכיפת החוק חלים במקביל הוראות ועקרונות המשפט הפלילי – על בסיסם מתקבלת ההכרעה המקצועית בהחלטה על פתיחה בחקירה פלילית או העמדה לדין; וכללי המשפט המינהלי – המחייבים את היועץ המשפטי לממשלה, כמו את כל מקבלי ההחלטות ברשויות המדינה, להפעיל את שיקול דעתו בכפוף לשורה של עקרונות ובהם, החובה לנהוג בסבירות, בתום לב ובשוויון, ולקבל כל החלטה על בסיס תשתית עובדתית מספקת".

אכן, מילים כדורבנות. אלא שהכרעה בפרשה זו, שלא להורות למשיב 2 לפתוח בחקירה פלילית, התקבלה "על בסיס תשתית עובדתית מספקת", שנאספה במסגרת הליך בדיקה משטרית מקדימה. ואילו בפרשה נשוא ענייננו אין כל "תשתית עובדתית מספקת" המאפשרת להחליט באופן סביר שלא לחקור; אדרבא, התשתית העובדתית הקיימת מוליכה למסקנה סבירה אחת ויחידה – והיא זו שלה העותרת מכוונת את עתירתה.

89. העותרת אינה יכולה לחתום עתירתה זו, מבלי להזכיר שכתנועה השואפת להגברת טוהר המידות ברשויות השלטון ובקרב גורמים ממלכתיים, רואה העותרת חשיבות עליונה בהקפדה מרבית בעניינים אלה בקרב גופי החקירה והמשפט עצמם, ומכאן ההצדקה להקדשת תשומות כדי להגיע לחקר האמת ובמידת הצורך למיצוי הדין ביחס לקציני משטרה בכירים שכשלו. זאת, מבלי להביע עמדה ביחס לתופעה החברתית של חצרות רבנים, שבכל הכבוד הראוי, אינם חלק מרשויות השלטון ואינם מגלמים בקרבם את אותה חשיבות חברתית וציבורית שבהקפדה על ניקיון הכפיים במשטרת ישראל.

90. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להוציא צו על-תנאי כמבוקש, ולאחר קבלת תשובת המשיבים, להפוך אותו לצו החלטי. כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים 1-3 בתשלום הוצאות העתירה ושכר טרחת עו"ד.

91. עתירה זו נתמכת בתצהירו של יו"ר העותרת, מר אריה אבנרי.

היום, ט"ז תשרי התשס"ה

10 באוקטובר 2014

יובל יועז, עו"ד

ב"כ העותרת